

Sigurd L. Lamhauge:

Vit resta veruligan ítróttarmoral

Føroysk ítróttarfolk vilja fegin vera fremst á nógvum økjum, men hetta hevur við sær, at tey royna fleiri ítróttargreinar samstundis og gerast tí »bert« hampiliga góð til fleiri ítróttargreinar, men ongantið veruliga góð til eina serstaka. Tað sær út til, at vit eru ikki til reiðar at gjalda tað, tað kostar, sigur Sigurd L. Lamhauge, formaður í kappingarnevndini hjá Svimsambandinum. Skal ein náa nakað, er neyðugt at taka ítrótt sín í álvara og investera neyðuga tíð og venjing.

— Um ein vil náa nakað við ítrótt síni, so krevst eisini, at ein er til reiðar at ofra nakað fyri tað. Ein gerst ikki góður ítróttariðkari av sær sjálvum.

Soleiðis málber Sigurd L. Lamhauge, formaður í kappingarnevndini hjá Svimsambandi Føroya, seg.

Og hann veit, hvat hann tosar um. Tá hann framdi bragd sitt at renna og svimja úr Akrabyrgi til Fugloyar — og hetta er av størstu brögðum í føroyskari ítróttarsøgu — lá bæði nógv og hørð venjing aftan fyri.

— Oftani virkar tað sum um vit føroyingar resta veruligan ítróttarmoral. Vit vilja gjarna gera okkum galdandi í fleiri ítróttargreinum og hetta hevur við sær, at vit gerast hampiligir í fleiri, men ikki veruliga góðir í nakrari. Vit vilja ikki investera tað, ið skal til, nevniliga tíð og orku, og hava tíværri lyndi til ikki at taka ítróttin í álvara, sigur Sigurd.

— Tað er einki at ivast í, at fleiri føroyskir ítróttariðkarar kundu gjørt seg galdandi í millumtjóða

kappingum, um teir vóru til reiðar at ganga inn fyri hørðu venjingini. Frá mær sjálvum veit eg, at ein er noyddur at halda seg burtur frá tí, ið nógv rópa »vanliga livinum«, tí tað kann als ikki sameinast við venjingina, at ein »gongur í býin« — og ein hevur satt at siga heldur ikki hug ella krefir til tess — men tað, ið ein vinnur við venjing síni, uppvegar í síðsta endanum alt, ið ein kanska heldur seg hava mist.

Sálarligt trýst

— Skal ein fáa nakað burtur úr er neyðugt at ein konsentrerar seg um eina ítróttargrein og gongur fult og heilt inn fyri henni. Neyðugt er, at ein livir eitt regluligt liv, tí sálarliga trýstið er í veruleikanum væl størri enn tað líkamliga. Men samstundis hevur venjingin við sær, at ein lærir seg sjálv-an at kenna nógv betur. Ein lærir, at ein kann fara um mörk, ið ein ikki hevði trúð framman undan — bæði sálarliga og kropsliga, sigur Sigurd.

Hann greiðir eisini frá, at tað mangan kann kennast tungt at venja einsamallur og at ein í veruleikanum skal hava nakað at venja fram til. Eina kapping ella aðra ítróttar-

hending — eina »gularót«, sum hann nevnr tað.

Stuðul er neyðugur

— Eitt sum kanska kann vera torført her í Føroyum er at koma í samband við fólk, ið kunnu hjálpa tær sum venjarar ella vegleiðarar, og er tað tí neyðugt at tú roynir at útvega tær so góða vitan sum møguligt um venjingarhættir, rættan kost o.a.t. sjálvur. Hetta kann m.a. gerast við hjálp av bókum og øðrum lesnaði, men hetta verður sjálvsagt ongantið so gott sum at hava ein, ið kann leggja venjing tina til rættis og stuðla teg annars. Tí stuðul hevur tú altíð fyri neyðini, tí tað kann koma fyri, at ein gerst sálarliga troysttur og ikki dugir at siggja nakað endamál við venjingini. Tá er gott at hava onkran at tosa við, sum kennir til trupulleikarnar, greiður Sigurd frá.

Ítróttarskrivstova

— Eg vil meta, at tað vildi verið stór hjálp um vit í Føroyum høvdu ein ítróttarráðgeva ella eina veruliga ítróttarskrivstovu, ið kundi útvegað tær neyðugu hjálpinu og sett teg í samband við fólk, ið kundu hjálpt tær. Tilik ráðgevingarstova er sjálv-

sagt ikki ókeypis, men um tað almenna figgjaði hana t.d. yvir fritíðarlóggávu, so ivist eg ikki í, at hon hevði tænt seg inn aftur. Ein tilikur stovnur skuldi jú ikki bert vegleitt innan fyri so nevnda »elitu«-ítróttin, men eisini lagt dent á breiddina og hetta kundi møguliga havt við sær, at fleiri fóru at iðka ítrótt á motiðs-støði, og hetta kundi so aftur verið við til at betra um heilsustøðuna og samstundis minkað um útreiðslurnar til heilsustovnar okkara. Kundi hon samstundis hjálpt teimum, ið veruliga høvdu seriosar ætlanir við ítrótt síni, so kundi hetta fort til at fleiri føroyingar fóru at gera seg galdandi í altjóða kappingum, og hetta kundi so gjørt navn við Føroyar meira kent enn tað er nú, og møguliga eisini verið góð reklama fyri føroyskar útflutningsvørur.

— Eisini resta vit í Føroyum eina ítróttalæknaskipan, sigur Sigurd, men her veit eg, at ISF arbeidir við at fáa tilika í lag, so tað er bert at vóna, at hon fer at virka sum skjótsat. Týðningarmesta uppgávan er jú ikki at hjálpa ítróttarfólki, ið hava fingið skaðar, men heldur at fyribyrgja at skaðarnir koma.

Einstaklingaítrótt

Uppá fyrispurning greiðir Sigurd frá, at hann sjálvsagt metir, at tað eru størri møguleikar fyri, at ein føroyingur kann gera vart við seg á altjóða stigi, um hann luttekur í einstaklingarítrótti, men hann leggur dent á, at hann heldur, at vit eisini kunnu gera vart við okkum í liðítrótti um viljin er til staðar.

— Um ein hevur ta røttu innstillingina, so ber

nærum alt til. Siga vit frammanundan, at vit eru ov fá og tilfarið tí ov litið og vánaligt, so gongur sjálvsagt ikki at byggja nakað upp. Bæði leiðarar og tey, ið iðka ítrótt mugu geva nógv, um tey vilja vera við.

— Mær tykir, at vit í veruleikanum alt og ofta flýggja frá tí harða stríðnum og heldur vilja ganga og hugna okkum við ítrótt okkara. Hetta er sjálvsagt eisini í lagi, men so mugu vit eisini gera okkum greitt, at vit náa ikki longur fram enn vit eru komin.

Samsýning

— Sum er, er nærum alt arbeiði innan føroyskan ítrótt sjálvboðið og ólont. Í sjálvum sær er hetta í lagi, tí hetta hevur við sær, at tey fólk, ið takast við arbeiðið eru tey, ið hava áhuga fyri tí. Sjálvt

Framhald á síðu 14